

به نام خدا

من راه بلدِ پاییزم

نویسنده:

مهری عمویگی

انتشارات ارسطو

(چاپ و نشر ایران)

۱۳۹۹

پنیر پیتزا صفحه ۱۱۷ از پشت اشک صفحه ۱۲۲ هشتاد میلیارد صفحه ۱۲۵ ناباورِ عشق صفحه ۱۲۸ مرد خانوادۀ صفحه ۱۳۱ مار و پله صفحه ۱۳۴ خودت باش! صفحه ۱۴۰ خاطرات تابستانی صفحه ۱۴۸ بر فراز رویاها صفحه ۱۵۳ خدا قسمت کند دوستت دارم صفحه ۱۵۷ نقطه ضعف صفحه ۱۶۲ خورشید در میان ستاره‌ها صفحه ۱۶۷ در آرزوی دروغ صفحه ۱۷۱ سفر در جاده جنگلی صفحه ۱۷۵ بذر آرزوها صفحه ۱۸۱ شمال و جنوب صفحه ۱۸۴ غریبه صفحه ۱۹۲ بندزن صفحه ۱۹۷ جرزِ دیوار صفحه ۲۰۰ بادهای تغییر صفحه ۲۰۴ جای سوختگی صفحه ۲۰۷ بدونِ پیشوند صفحه ۲۰۹ آدم دوست داشتنی صفحه ۲۱۲ رو به انتها صفحه ۲۱۶ سلاح مرگبار صفحه ۲۱۹ به توان صفر صفحه ۲۲۲ بگو: س... ل... ا... م صفحه ۲۲۶	سخن نویسنده صفحه ۵ ایستگاه آخر صفحه ۷ کات صفحه ۱۳ فرش قرمز صفحه ۱۶ مخمصه صفحه ۱۹ شهر علف صفحه ۲۴ بلوغ جوانه‌ها صفحه ۲۸ شهر گمشده صفحه ۳۲ برای یک ماه صفحه ۳۶ شعر بی قافیه صفحه ۳۹ منطق عشق! صفحه ۴۲ مردم آزار صفحه ۴۹ رأس ساعت دوازده صفحه ۵۳ به هر قیمت صفحه ۵۶ قرنطینه صفحه ۶۰ هر فصلی از سال صفحه ۶۳ قهوه‌ای مات صفحه ۶۶ سه تا قرمز، یه آبی، یه صورتی صفحه ۷۴ مکثی برای صلح صفحه ۷۸ آن نگاه... آن لبخند صفحه ۸۳ جایی در حافظه‌ی پنهان صفحه ۸۸ قشنگه صفحه ۹۲ روبای بافته صفحه ۹۷ آدم سابق صفحه ۱۰۱ برق سه فاز صفحه ۱۰۴ پنج دونگ و نیم صفحه ۱۱۰ دود سیگار صفحه ۱۱۳

- کلِ زندگی ... صفحه ۲۲۹
- من جای او صفحه ۲۳۴
- تیکِ خاکستری صفحه ۲۳۸
- از روی بچگی صفحه ۲۴۰
- کوله پستی صفحه ۲۴۳
- تخته سیاه صفحه ۲۴۵
- یک درصد صفحه ۲۵۱
- رفوگر صفحه ۲۵۴
- بعد از من صفحه ۲۵۹
- اخراج صفحه ۲۶۲
- فنگ شویی صفحه ۲۶۷
- نوش دارو صفحه ۲۷۰
- الاکنلگ صفحه ۲۷۴
- جنگ آخر صفحه ۲۷۷
- ذرات منتظر صفحه ۲۸۱
- من راه‌بلد پاییزم صفحه ۲۸۴
- برف آبی صفحه ۲۸۷
- رها صفحه ۲۸۹
- دهکده‌ی جهانی صفحه ۲۹۲
- ریکل سیشین صفحه ۲۹۴
- چه قدر عوض شده صفحه ۲۹۷
- دمای چند درجه صفحه ۳۰۱
- نفر سوم صفحه ۳۰۵
- پایان نامه صفحه ۳۰۸
- نور آبی صفحه ۳۱۲
- مبارک صفحه ۳۱۵
- آن جایی که هستی صفحه ۳۱۷
- یک رج خوشبختی صفحه ۳۲۲
- جای خالی صفحه ۳۲۶
- عشق هزار ساله صفحه ۳۲۹
- روی دوشِ روزگار صفحه ۳۳۳
- خط قرمز صفحه ۳۳۶
- سایه‌های کمرنگ صفحه ۳۴۰
- سایه بازی صفحه ۳۴۲
- مداد رنگ صفحه ۳۴۵
- فال صفحه ۳۴۸
- پشیمانی در پشت پاییز صفحه ۳۵۱
- نون و آب صفحه ۳۵۴
- گمشده صفحه ۳۵۶
- جشن یک سالگی صفحه ۳۶۰
- مقصر صفحه ۳۶۴
- آس و پاس صفحه ۳۶۷
- سهیل صفحه ۳۷۰
- بارون و تگرگ صفحه ۳۷۳
- جمعه‌ی بارانی صفحه ۳۷۸
- چراغ‌های روشن صفحه ۳۸۱
- اپیزود صفحه ۳۸۴
- در آینه صفحه ۳۹۰
- موروثی صفحه ۳۹۲
- نابلدِ عشق صفحه ۳۹۵
- پاستیل صفحه ۳۹۷
- متنِ ارسالی صفحه ۴۰۱
- دوست داشتن آب‌پز صفحه ۴۰۳
- دلجویی صفحه ۴۰۵

فهرست

- آخرین پیام صفحه ۴۰۸
- تکرار دل‌تنگی صفحه ۴۱۲
- میدون امام دو نفر صفحه ۴۱۹
- پر نسس صفحه ۴۲۴
- روای محو شده صفحه ۴۳۱
- تمرین لب‌خند صفحه ۴۳۳
- میانه‌های راه پاییز صفحه ۴۳۵
- زخم زبون صفحه ۴۴۱
- لباس عروس صفحه ۴۴۴
- بازتاب یک ستاره صفحه ۴۴۸
- عبور از کنار گذشته صفحه ۴۵۳
- چند صد سال قبل صفحه ۴۵۷
- قهوه‌ی رو به پنجره صفحه ۴۶۱
- مونالیزا صفحه ۴۶۶
- سال‌ها قبل صفحه ۴۷۱
- عقاید یک کبد چربی صفحه ۴۷۴
- طیف عشق صفحه ۴۸۲
- پیش‌بینی غلط صفحه ۴۸۶
- ترس صفحه ۴۹۰
- خوب و بد صفحه ۴۹۳
- سوء تفاهم صفحه ۴۹۶
- هیچ کس صفحه ۵۰۰
- دوست داشتن، بدون حرف اضافه صفحه ۵۰۴
- زبان ناطق صفحه ۵۰۷
- آیفون تصویری صفحه ۵۱۱
- گان صفحه ۵۱۴
- صورت مسئله صفحه ۵۲۱
- اکوی قلب صفحه ۵۲۳
- مسیر اشتباه صفحه ۵۲۶
- مرگ بهارنارنج صفحه ۵۳۲
- آخر داستان صفحه ۵۳۴
- پشت شیلد صفحه ۵۳۶
- همه ساکت صفحه ۵۳۹
- تبریک تولد صفحه ۵۴۱
- ۲۴ ساعت صفحه ۵۴۴
- شیرینی تر صفحه ۵۴۷
- پانتومیم صفحه ۵۵۶
- آینه‌ی گرد خورشیدی صفحه ۵۵۹
- پستچی صفحه ۵۶۴

سخن نویسنده

کتاب حاضر مجموعه‌ای از داستانک‌های عاشقانه_ اجتماعی برآمده از زندگی آدمهاست که با زبانی روان و صمیمی به دستِ مهربانِ کاغذ سپرده شده است. «من راه‌بلد پاییزم» با رویکردی کمی متفاوت‌تر نسبت به کتاب «لبخندم باش» به روایت رویدادها و کنش افراد در برخورد با مسائل؛ از دریچه‌ی عشق، احساس و درک متقابل پرداخته است.

در این خصوص شایسته است از خانواده‌ی عزیزم که در راهِ نگارش و قلم‌فرسایی، همیشه یاور و مشوق من بوده‌اند و همچنین دوستان همیشه‌همراهم تشکر به عمل آورم. به امید اینکه نگاه پر مهر خوانندگان و لبخندِ رضایتشان، پیشه‌ی راه پایان‌ناپذیر نویسندگی باشد.

با نهایت احترام تقدیم به قلب‌های مهربانتان

ایستگاه آخر

پامو کوبیدم به ماشین و گفتم: «گندش بزنی، درست نمی‌شه» اما توی دل گفتم: «بهتر. کاش درست نشه». حالا که زبونم نمی‌چرخید، به گفتن دوست دارم، چه قدر خوب بود که بارش بارون توی این جاده‌ی جنگلی، مه‌شدن هوا، خراب شدن ماشین یا هر اتفاق دیگه‌ای باعث بشه که نره، نرسه، دیر برسه به قطاری که قرار بود اونو جدا کنه از من.

مچ ظریف و سفیدش رو برگردوند و نگاه کرد به ساعتش: «نیم ساعت دیگه باید توی ایستگاه راه‌آهن باشیم و گرنه جا می‌مونم». گفتم: «نگران نباش درستش می‌کنم». سر خم کردم توی کاپوت ماشین تا با چیزایی که ازشون سردر نمی‌آوردم کلنجار برم. کلنجار برم تا زمان بگذره. وقت بگذره و نرسه به قطار تا شاید روزی، وقتی، لحظه‌ای زبون باز کنم به گفتن حرف دل.

با صدای نزدیک شدن یه ماشین، اون به جاده رو کرد و من سربلند کردم. گفت: «نگه‌ش دار، نذار بره». باید می‌ذاشتم بره، باید با شتاب عبور می‌کرد از مون. باید فکر حال دل منو می‌کرد و نمی‌ایستاد ماشین. دویدم تا کنار جاده و دست تکون دادم که بایسته و توی دلم: «واینستا، برو، خواهش می‌کنم برو» ماشین ایستاد. سوار شدیم.

سوار شدیم سمتِ رفتن. عقب ماشین پاترول، روبه‌روی هم، در فاصله‌ی چند سانتی. با نگاه‌هایی که آخرین نگاه‌ها بودند و زبونی که دل‌دل می‌کرد برای گفتنِ «نرو. اگه می‌شه نرو، اگه دلت باهامه نرو. دوست دارم نرو». اصلاً مگه به گفته؟ مگه به واژه‌واژه چیدنِ کلماته؟ مگه نمی‌خونه از نگام؟ مگه نمی‌فهمه بعد این همه مدت؟ «دو... ست... دارم». نوشتم روی پنجره‌ی بخارگرفته‌ی ماشین. نوشتم توی نگاهم، حک کردم روی لبخندم. چرا نمی‌فهمه؟ نوشتم «دوست دارم» تا بلکه بخونه. سربرگردونه و بخونه. لعنتی نگاه کن! نگاه کن که بند بند وجودم دوست داره. نگاه کن که

انگشتم فریادت می‌زنه. نخوند، ندید، نفهمید.

رسیدیم به ایستگاه راه‌آهن. مرد راننده گفت: «مسافرتو که پیاده کردی، بیا باهم برگردیم. مسیرمون یکیه». فکرش دیونه‌کننده بود. فکر برگشتن این مسیر به تنهایی. دوستت دارم هنوز روی شیشه بود. کاش بخونه. کاش چشمش بیوفته بهش. کاش بفهمه. ندید، یا ندیده گرفت؟ نمی‌دونم. پیاده شدیم. گفتم: «به وقت رسیدیم دیر نشده». دویدیم سمت قطار. چرا می‌دویدیم؟

روبه‌روی هم تو ایستگاه ایستادیم. نگاه کرد به اطراف: «ای‌وای! کیفم رو پشت ماشین جا گذاشتم، می‌رم بیارمش» رفت که بیاره. من می‌خکوب سمت رفتنش. کاش ببینه. کاش ببینه که نوشته‌م «دوستت دارم». دیگه به چه زبونی بگم تا بفهمه؟ با چه واژه‌هایی بنویسم؟ با کیف توی دستش برگشت. لبخندی زد. لبخندی زد. ندیده بود یا شاید دیده بود و براش مهم نبود. روبه‌روی هم ایستادیم. اینجا، توی این ایستگاه اول که آخرین ایستگاه بود برای ما. آخرین ایستگاه با هم بودن. ایستگاه آخر.

گفت: «موقع رفته». برای رفتن مصمم بود. دوستم نداشت. لحظه‌ای تردید نداشت برای رفتن. همه‌ش یه حس یک طرفه بود که اینجا روی این خط راه آهن باید تموم می‌شد. قطار باید راه می‌افتاد و چشماش، لبخندش، خاطراتش رو با خودش می‌برد. گفتم: «دست خدا به همراهت». رو کرد به در قطار و بعد رو به من: «برم دیگه» با لبخند و زدن پلکام بهم گفتم که «باشه». تو دلم آشوب و رو لبهام «خدا حافظ».

سوار شد. از پشت پنجره می‌دیدمش. هنوز وقت بود، یک دقیقه‌ی دیگه. چند ثانیه: «آقا وایستا، یه مسافر باید پیاده بشه، باید بمونه، یه حرفِ نگفته مونده، فقط چند لحظه». نگفتم. درها بسته شد، قطار راه افتاد. هوهوچی چی بچگیا دورمون کرد. رفت که اگه دوستم داشت می‌موند، نمی‌رفت. می‌خوند.

برگشتم سمت ماشین. سمت دوست دارمی که جا مونده بود. خونده و ناخونده، نادیده گرفته شده بود. رسیدم به ماشین. نبود، دوست دارم نبود. آفتاب زده بود و محو شده بود. نگاهش روی شیشه بود اما

دوستت دارم نبود. شده بود قطرات عرق کرده‌ی آفتاب و بارون و مه. محو شده بود. لرزیده بود، سرخورده بود. رد نگاهش مونده بود اما تابش آفتاب، دوستت دارمی باقی نگذاشته بود تا اون بخونه، ببینه. پس ندیده بود. ندیده بود وقتی که برگشت برای برداشتن کیفش. ندید و ندیدمش. ندیدمش وقتی که مچ برگردوند و با نگاه به ساعت گفت: «تا نیم ساعت دیگه، باید ایستگاه باشیم» تا بلکه بگم: «می شه نری؟» ندیدمش وقتی گفت: «اون ماشین رو نگه دار، نذار بره» تا بلکه بگم: «نمی دارم بری» ندیدمش وقتی از قصد کیفش رو جا گذاشت تا بلکه بگم: «خیلی چیزا جا مونده. تو بری خیلی چیزا جا می مونه، نگاهت، یادت، بودنت. می شه نری؟» نادیده گرفتمش وقتی گفت: «وقت رفتنه» تا بلکه بگم: «رفتن کار ما نیست. موندنی باش، نذار این قطار تنهامون بذاره». ندیدم تردیدش رو وقتی گفت: «برم دیگه؟» و من گفتم: «دست خدا به همراهت». ندیدم، خیره خیره نگاه کردن و محو تماشای من بودنش رو وقتی روی یه بخار می نوشتم دوستت دارم. وقتی اون توی عطش

شنیدنش از لب‌هام بود و من روی سراب می‌نووشتم
دوستت دارم.

قطراتِ آشفته‌ی دوستت دارم چکه می‌کرد و سر
می‌خورد روی شیشه. درست مثلِ قطره‌های چشمم توی
این لحظه. درست مثلِ اشکِ چشمای اون پشتِ پنجره‌ی
قطارِ رو به جاده. برگشتم طرف راه آهن. دویدم. دویدم.
قطار رفته بود. قطار دور شده بود. خیلی دور. خیلی دور،
هو هو چی چی...

کات

ما در حال بازی کردن بودیم. تویِ یه نمایش. روی صحنه بودیم. جلوی چشم همه. من بازیگر بودم. اون بازیگر نقش مقابل من. هم بازیگر و هم کارگردان این نقش‌ها. ما عاشق هم بودیم. عاشق هم بودیم و از هم پنهون می‌کردیم. همه فهمیده بودند حتی تماشاچی‌ها. قرار بود من جوری بازی کنم که بازیگرا حدس بزنند این عشق رو. قرار بود طوری بازی کنه که عشق مشخص باشه از نگاهش و غرورش نذاره که جلو بیاد و پا پیش بذاره. من نقشم رو خوب بازی می‌کردم و اون بهتر از من، آمیزه‌ای از عشق و غرور، عشق و خودخواهی.

سکانس آخر بود، تمرین آخرِ آخرین سکانس. طبق نمایشنامه بالاخره به زانو درمیاد و می‌گه. می‌گه از عشق. می‌ذاره کنار تردید و غرور رو. می‌گه تا از دست نده فرصت گفتنش رو. می‌گه با دیالوگ‌های از

پیش از بر شده. عاشقانه و کلاسیک طوری که اشک
توی چشم تماشاچی‌ها حلقه بزنه. طوری که با اشک
بایستن و تشویق کنند. این تمرین آخره برای شب آخر،
یک شب قبل نمایش. من از عهده‌ی نقشم خوب برمیام.
نیازی به بازی کردن نیست. کافیه خودم باشم. اون بازی
می‌کنه اما، با تکنیک، با رعایت نور و صدا و سایه‌ها.
زانو می‌زنه و می‌گه که دوستم داره، اشک می‌ریزم من.
اشک می‌ریزه دختر قصه. زانو می‌زنه و دایره‌ی نوری
که من رو احاطه کرده یکی می‌شه با دایره‌ای که احاطه
کرده اون رو. تاریک می‌شه صحنه‌ی نمایش. به گوش
می‌رسه صدای: «کات». کات. تمام. عالی بود. دست
می‌زنند عوامل صحنه. جمع می‌کنند وسایل رو. برای
شب آخر کافیه. صدای خوش و بش عوامل به گوشم
می‌رسه: «عالی بود، خسته نباشید، آفرین». یکی یکی
جمع می‌کنن و از سالن بیرون می‌رن با گفتن «خدا حافظ
تا فردا».

روی صحنه نشسته‌ام هنوز. توی گوشم می‌پیچه:
«کات، تمام». کارگردان کوله‌پشتی‌اش رو می‌ندازه

روی دوشش و آخرین نفر، بیرون می‌ره از صحنه، از سالن. همه رفتن و سالن ساکته. هنوز نشستهام روی سکویی در صحنه، در هاله‌ی نوری که منو احاطه کرده. فکر می‌کنم به فردا. به اینکه تا کجا می‌خواد بازی کنه؟ فکر می‌کنم به فردا که سالن پر از تماشاچیه و چه‌طور می‌شه نمایش آقای کارگردان بدونِ دخترِ قصه؟ بدون کسی که بتونه بازی‌ش بده؟

فرش قرمز

تلویزیون رو روشن کردم و چند تا کانال زدم. حرفای اون پسر هنوز داشت توی گوشم موج برمی داشت. دور هم جمع شده بودن و وقتی از کنارشون رد شدم، شنیدم که یکی شون گفت: «عجب خوشگل هم بوده ناکس!» و صدای اون یکی که گفت: «قدرشو ندونستیم» و نفر سوم که گفت: «آخه از پشت اون مانتو و نقاب دورنگی چه بسا هزاررنگی که چیزی پیدا نبود». همگی خندیدن و تا خود خونه صداشون موج برداشت توی سرم. پشت هم شبکه عوض کردم و فکر کردم به اینکه چی شد که به اینجا رسیدیم؟ به ساعت نگاه کردم و یاد حرفهای حاج احمد افتادم: «تقصیر از تو نبود، هر کسی راهش رو خودش انتخاب می کنه، ما رو هم تو گور هم نمی خوابونن که، تو تلاشتو کردی» یعنی واقعاً تقصیر من نبود؟ آیا نمی تونستم زندگی بهتری براش

فراهم کنم؟ یعنی کم گذاشتم براش توی زندگی؟
کانال زدم و نگاه کردم به ساعت و دوباره به تلویزیون.
برنامه‌ی شوی لباس در حال پخش بود. نگاه کردم به
چهره و قد و قامت خانومایی که از وسط فرش قرمز
با ژستای مختلفی رد می‌شدن. عینکم رو گذاشتم تا
بهرتر بینمشون. فکر کردم که توی این لباسا چه شکلی
می‌تونه شده باشه؟ فکر کردم به اون موهای وزوزی
سیاه رنگ، به اون چشم‌هایی که کوچیک و بزرگ
به نظر می‌رسیدن و فقط به چشم من این طوری به نظر
می‌رسیدند. به رنگ‌روی همیشه سفیدش. به لحنی که
به سفید می‌گفت: «سفید». به دندون نیش بالا که کمی
عقب‌تر از بقیه‌ی دندون‌ها بود و بامزه‌ترش می‌کرد.

خانوما در مقابل فلاش دوربین‌ها یک‌به‌یک
رد می‌شدن و هیچ کدومشون حتی به چشم آشنا
نمی‌ومدن. کانال زدم و یه تبلیغ در حال پخش بود. نگاه
کردم به چهره‌ی خانمی که حرف می‌زد. از پشت اون
لباس باز، موهای بلند موج‌دار طلایی‌رنگِ رها شده
روی شونه‌های سفید؛ از پشت اون خط لبخندِ بلند،

گونه‌های برجسته‌ی سرخ‌رنگ، دندون‌های یک‌دست ردیف و چشم‌های درشتِ سایه‌زده، شناخت‌مش. روی صندلی چرخی زد: «یک‌بار برای همیشه از شر موهای سفید خلاص شوید». از پشت اون همه گریم و کرم هنوز لکِ کوچیکِ گوشه‌ی لپش که جای سوختگی دوران بچگی‌ش بود رو شناختم. از پشت آرایشش، اون چشم‌های تابه‌تا رو شناختم. به بدنش حرکت نرمی داد و از روی صندلی بلند شد، با دامن صورتی‌رنگی که به پا داشت و با راه‌رفتنی که شبیه راه رفتنِ خودش نبود. محصول توی دستش رو نشون داد: «فقط در عرضِ شش ماه، رنگِ طبیعی موهای خود را برگردانید». از شر موهای سفید خلاص بشم؛ از بی‌آبرویی و رسوایی که پیرم کرد، چه‌طوری خلاص بشم؟ از شکستگی دلم، از زخم‌زبون‌های مردم که در عرضِ کمتر از شش ماه باعث یک‌باره سفید شدن موهام شد؛ چه‌طور خلاص بشم؟ از دستِ خاطراتمون، چه‌جوری خلاص بشم؟

مخمسه

کلید خونه رو توی قفل انداختم که با صدای نزدیک شدن قدم‌هایی به پشت سر برگشتم. فرشید بود. پسر همسایه‌ی چندتا خونه اون طرف تر ما. صدام زد و گفت: «نرگس خانم! می‌خوام باهات حرف بزنم». کلید رو از در بیرون آوردم و گفتم: «سلام پسر همسایه! بفرما» با نگرانی گفت: «در واقع می‌خواستم کاری برام انجام بدی». کنجکاو شدم تا بدونم ماجرا چیه؟ به طرفش برگشتم و پرسیدم که «چه کاری؟» سرپایین انداخت و گفت: «با دوستم بهم زدم می‌خوام که تو...» خندیدم و به شوخی گفتم: «کدوم یکی شون؟» سربلند کرد و گفت: «اذیت نکن دیگه. مهلا رو می‌گم، همون که یه بار من رو با اون توی پاساژ یاسمن دیدی» گفتم: «خب الان چه کاری ازم برمیاد؟» همین‌طور که موبایلش رو توی دستش

می‌چرخوند و گفت: «من یک ماه پیش بهش گفتم که باید جدا شیم، اما اون قبول نمی‌کنه. بنده. می‌گه چرا؟ می‌گه باشه، اما چند روز بعد دوباره پیداش می‌شه، شده وبال. من کلافه‌ام، کلافه‌ام ازش. من این رابطه رو تموم شده می‌دونم و اون کنار نمیاد با این قضیه، شده سریش». گفتم: «خب چه کاری از من بر میاد؟» موبایلش رو گرفت روبه‌روم: «بهش زنگ بزن. باهاش تماس بگیر، خودتو جا بزن جای نامزد من، چه می‌دونم همسرم، بهش بگو که فرشید دیگه زن داره. من زنشم، بگو همو دوست داریم. بگو هر چی بوده مربوط به گذشته بوده و تموم شده. بهش هشدار بده که دوری کنه از زندگی مون. اثر نکرد بترسونش، تهدیدش کن، چه می‌دونم هر کاری بلدی بکن، هر کاری فکر می‌کنی جواب بده از اینکه خلاص کنه من رو از این مخمصه». تک‌تک حرفاش زیر این نورِ ضلّیِ آفتاب می‌کوبید توی گوشم. می‌کوبید توی سرم و موج برمی‌داشت. بهش گفتم: «کار من نیست، خودت باهاش حرف بزن، اصلاً بینم چرا می‌خوای ترکش کنی؟ چرا می‌خوای

تنه‌اش بذاری؟» با اخم گفت: «شما دیگه سین جیم نکن، اینش مهم نیست. مهم اینه که باید بفهمه تمومه». باید بفهمه تمومه؟ فقط همین؟ بفهمه بدون اینکه بفهمه چرا؟ دلت خوشه که دلیل داری واسه خودت و نمی‌فهمی که تک‌تک این دلیلا هزارتا سؤال بی‌جوابه برای اون. نگاهم کرد و گفت: «زنگ می‌زنی؟» باید زنگ می‌زدم؟ زنگ می‌زدم و به دروغ آب پاکی رو می‌ریختم روی دست اون دختر و یا بهتره بگم با هر واژه‌ای که بیرون میومد از صدام خنجر رو فرو می‌کردم توی قلبش: «ببخشید خانم ما همو دوست داریم، شما یه مهره‌ی سوخته‌ای، لطفاً دیگه مزاحم نشو و گرنه...». عرق پیش‌نونی‌ش رو پاک کرد: «این‌همه فکر کردن نداره که» شماره رو گرفت. گوشی رو ازش گرفتم و رک نگاه کردم توی چشماش: «باشه زنگ می‌زنم. اما تو یه کم مرد باش. اصلاً مرد نباش، یه کم زن باش. یه کم جای اون دختر باش. تو می‌دونی وقتی شماره‌ی تو بیوفته روی گوشی‌ش چه حالی می‌شه و وقتی صدای یه زن به‌جای نفس‌های تو به گوشش بخوره

چه حالی؟ تو می‌دونی وقتی از صدای یه زن بشنوه که ما همو دوست داریم چه حالی می‌شه؟ یه کم زن باش، مثل یه زن قوی. مثل اون دختر قوی، که با وجود هزار بار خورد شدنش، سراغت رو گرفت شاید فقط برای دونستن دلیل. با وجود غرورش چندین بار او مد دنبالته شاید به امید برگشت دوباره‌ت و تو اسمش رو می‌ذاری وبال، وبال شدن، سریش. اون می‌جنگه و تو پنهون می‌شی، پنهون می‌شی پشت صدای یه دختر دیگه. اون می‌جنگه برای رویاشو تو بهش می‌گی مخمصبه. کاش یه کم اندازه‌ی اون جرأت داشتی حرف بزنی به جای قایم موشک‌بازی». صدای مهلا از پشت گوشی شنیده می‌شد: «الو... الو... فرشید... می‌دونستم زنگ می‌زنی... فرشید... پس چرا حرف نمی‌زنی؟» گوشی رو گرفتم جلوش. گوشی رو گرفت. با گلوی خشک شده حرف زد: «الو مهلا... می‌خواستم بگم که...» روبرگردوند و دور شد. نگاهش می‌کردم، داشتند حرف می‌زدند. چه خوبه که آدما حرف بزنند. چه خوبه که حرف بزنند. صدای اون زن توی گوشم موج برداشت: «ما الآن دیگه

ازدواج کردیم، دست از سر نیما بردار، می فهمی؟»
صدای قدم‌های بریده بریده‌ی فرشید منو به خودم آورد.
فرشید گوشی رو قطع کرد و همون‌جا تکیه به دیوار
خیره موند به آسمون. این‌طوری بهتره. این‌طوری که
آدما حرف بزنند. چه خوبه شد. چه خوب شد که قرار
نیست صدام یه عمر پیچ‌تو گوش‌های مهلا.

شهر علف

«به همه وسایل خانه زندگی م نگاه بکن، همه ش...
دروغ نگفته باشم، بیشترین کار دست خودمه، خو،
نگاه بکن به این رومیزی، از کاموای حریر. خودم
بافتمش. یکی زیر یکی رو، دو حلقه ر یکی بکن... نه
که بس به من و خانه زندگانی من باش، همه دختر کای
اینجا نصف جهازشان هنر دست خودشان. نصف، هنر
خودشان؛ نصف هنر فک و فامیل و طایفه شان. یکی
تیر تخت‌های وسایل چوبی ر میخ می زن، یکی قالی
کف اتاق ر می باف. یکی با پوست گوسفند، پادری
پشمین می اندازه جلوی در اتاق عروس. خو، اصلاً همین
پرده مهره‌ای جلوی در، که باد صداش به رقص درمیاره
ر نگاه کن، تک تک مهره‌هاش دخترای دم‌بخت روستا،
گرد هم در آوردن. دستاشان ر نگاه کنی، ردِ خش و
خاشاک ر می بینی و توی رنگ صورتاشان رد پای

آفتاب و خورشید. پرسیدی از آقام؟ آقام خورف سی شهر. آقام مرد اینجا نبود. دلش هوای شهر می داشت از همو وقتی که دست چپ و راستش ر شناخت. لیسانسش ر که گرفت و برگشت، م ر به زنی ش درآوردن تا هوای شهر از کلهش بره. اما برعکس رها شد از بند خانه ی ننه ش، هوای شهری شدن نشست به سرش. هوای درسی که نصف مانده بود. رفت و حالا شنیدم که آقا مهندسی شده برا خودش. کار دار، خانه دار، منشی دار. شنیدم که خاطرخواه زیاد دار. شنیدم که دلبر دار. نه از این دلبرهای آفتاب سوخته ها. از آن دلبرهای شهری. از همان ها که تن هاشان بوی مشک کره گیری نمی د. جا جای دست هاشان ر بوسه های خورشید لک گذاشت. از همان ها که لای موهاشان خش و خاشاک باد آورد نیست. دست هاشان زبری بوته های خودروی خاک ر ندار. پرسیدی آقام کجای، این دلم بد عادت دار. دل پر، همیشه بد عادت. باز می کن سفره ی خودش ر جلوی هر که احوالش ر پرس. ای خانم! سرت ر درد نیارم. دم نوشت ر میل بفرما. تو خودت ماشالا الحمدلله تر گل

و ورگلی. مهمانِ مایی. مثلِ تو گاهی سر میزنَ به این حوالی. به خاطر آب و هوا و سرسبزی. فصل بهار که می‌رسَ مهمان‌ها سر می‌رسن با مترجم. براشان از گیاه و کوه و دشت می‌گه به زبان خودشان. تو اما مترجم نداری. دست و پا شکسته حرف‌ها مان رِ می‌فهمی. می‌فهمی که؟ حرفِ دل آدم رِ وقتی باز می‌شَ به قصه‌ی بی‌وفایی؟ ای خانم‌جان! سرت رِ درد آوردم. بخور. بخور و از خودت بگو برامان».

«چه ... چه کلمه‌ای بود این ... تر ... ترگل ... ورگل ... ما در شهری بودیم لوکس و دریمی ... رویایی ... از جنس شیشه و ... الماس. خانه‌های بلند تا به آ ... آسمان. متفاوت خیلی از اینجا هست. موهایمان در زیر این روسری‌ها ... حریر ... نبود. روی باد رها بود. موهای همه رها بود. بافته، قرمز، طلایی. روشن رنگ پوست‌ها، چشم‌ها رنگ روشن. دست‌ها بدون ... بدون زخم. خنده‌ها بدون آفتاب سوزان ... دست‌ها نرم مثل بقیه‌ی دست‌ها. تنم نرم مثل قو سفیدی. پرشور مثل خروشان رود. شاد مثل بازیگوش دخترک. خانم رئیس، مدیر.

همه فرمان بردار. هی لاو می... دوستم داشت. آی لاو
هییم. دوستش داشتم. بات... اما تا زمانی که... گلی...
گلیم... گلیمش را کشید بالا از آب. با کارخانه‌ی پدر
من، رسید به بالا بالاها. یو وانت دت آی اسپیک ابوت
مای سلف، بات آی وانت تو... آی وانت تو سی.. تنش
می داد عطر غریبه. نگاهش به دنبال خنده‌ی آن ناآشنا،
نگاهش به جایی که تابِ موهام نبود...».

«ها... گریه می کنی خانم جان؟ گریه نکن. زبانم لال
بش. جف چشمم کور بش گریه هاتا نبینم. از خدایش
باش مردکِ نامهربان. خانم به ای خوشگلی! مثل پنجه‌ی
آفتاب. ای خانم جان. گریه نکن دیی. همش تقصیر من.
می دانی؟ بی وفایی... نامردی جا و مکان نمی شناس. شهر
شیشه‌ای و شهر علف نمی شناس. شهر خش و خاشاک
و آسمان خراش نمی شناس. مرام و بی مرامی، موی
طلایی و موی سوخت از آفتاب نمی شناس. ای لعنت به
زبان م. اصلاً می دانی؟... ای گریه نکن دیی خانم جان.»

بلوغ جوانه‌ها

آدم یه چوب خشکیده که جدا شده باشه از تنه‌ی درخت نیست که. یه چوب که دیگه نه شاخ و برگ می‌ده و نه سبز می‌شه. تازه همون چوب خشکیده هم همچین ثابت و بی‌تغییر نیست. گرما می‌بینه، سرما می‌بینه، خشک‌تر می‌شه، می‌ترکه. ورق ورق پوسته می‌شه تنش. بارون می‌خوره، خیس می‌شه، نم می‌کشه. خدا را چه دیدی شاید همون چوب خشکیده هم یه جونه‌ی قایم داشته باشه لای اون گره‌های خودش و حالا بانم بارون اون جونه‌ها سر بزنه.

می‌خوام بگم چی رو دیدی که بی‌تغییر بمونه؟ دیروزش مثل امروزش باشه؟ امسالش مثل پارسالش. چی رو دیدی که تغییر نکنه، مثلاً خود تو همونی هستی که یک ماه پیش؟ همونی هستی که پارسال؟ یه‌جا خوندم فقط تغییره که تغییر نمی‌کنه. خب؟ می‌خندی؟ به

ما نمیاد یه چیزی رو از یه جایی خونده باشیم؟ به ما نمیاد کتاب دست بگیریم؟ به ما نمیاد سخن بزرگونو نقل قول کنیم؟ خب حق داری اما دیروز ما که مثل امروزمون نیست. کلی فرق کرده، نه اینکه کلی فرق کرده باشه‌ها ولی داره فرق می‌کنه، یعنی داره سعی می‌کنه که فرق کنه. فرق کردنم به اینش نیس که بگم چهار تا کتاب دست گرفتم که بگم چهار تا جمله از حفظ کردم. نه! می‌خوام که راس راسی جوونه بدم. وقتی بارون زد راس راسی جوونه بدم. آخ گفتم بارون. یاد خاطراتمون افتادم، قدم زدنا و خوردن لبوی داغ. اما عشق و عاشقی که به بارون و لبوی داغش نیس، به جوک گفتنای من و ریزریز نخودی خندیدنای تو نیست. عشق و عاشقی به جوونه زدنش. به اینه که زیر همون بارون نگاهم نره پی نگاه مردی که بهت نگاه می‌ندازه. به اینه که زیر همون بارون یارو رو بگیرم به کتک و به نفله کردنش و اسم این نفله کردن رو ندارم غیرت و دوست داشتنت. عشق و عاشقی که به سایه‌بون کردن دستم بالای سرت از تابش اشعه‌های خورشید و هوایی شدن از عطر تنت

نیست. نه اینکه بگم نیستا، هست اما همه ش این نیست. عشق و عاشقی به اینه که گیر ندم به رد نگاهت که کشید به کجا و چرا حواست به من نیست. به اینه که حواسم نره سمت اینکه کی بود؟ کی بود بهت زنگ زد و کی بود این طوری باهاش احوال پرسی کردی؟ خب البته مو به تن آدم راست می کنه، هر چیزی که بوی از دست دادن تو رو بده، تو نمی فهمی که. آخه تو که نمی دونی این درد یعنی چه. آخه نمی دونی که رد نگاه یه زن بره سمت کس دیگه یعنی چه. آخه تو نمی دونی که فرار کردن مادر با یه مرد غریبه یعنی چه. خب حالا بگذریم! گفتم که من کلی کتاب خوندم. یعنی کلی کلی که نه، ولی خوندم. نمی شه اسمش رو گذاشت غیرت، نمی شه اسمش رو گذاشت دوست داشتن و دنیا رو سیاه دید و سیاه کرد. نمی شه که به خاطر این ترس، به خاطر یه تجربه، بودنمون رو، طعم لبو رو، ریزرین خنده هامون رو زهر کنم به خودم و تو.

اما نگاه کن! آدم که چوب خشکیده نیست که جوونه نزنه. نتونه سبز بشه، نتونه بزرگ بشه. چوب

خشکیده نیست که بگم من همینم دیگه، این جوری ام.
این جوری زخم خوردهم و نمی شه کاریش کرد. آدم
چوب خشکیده نیست که نتونه سبز بشه، تازه یه وقت
می بینی همون چوب هم یه جوونه داره تو خودش که
می تونه با یه نم نم بارون دوباره از نو سبز بشه. نگاه کن!
هوا ابره. داره نم بارون می شه. پاشو، پس واس چی
نشستی؟ تو نمی خوای این جوونه ها سبز بشه؟

شهر گمشده

در انتظار رسیدن مترو، روی نیمکت نشستم در چند قدمی دختری با موهای رها در دو طرف روسری. عطر مانتوی قرمز رنگش تا محدوده‌ای اون طرف تر رو هم پر کرده بود. به گمونم عطری بود ونِلا یا سانتیکو. من اسم عطرها رو درست نمی‌شناسم. تشخیص عطرها، عطرشناس می‌خواد.

تازه روی نیمکت نشسته بودم که تلفنش به صدا دراومد. ناخودآگاه از جا پریدم و نگاهم افتاد روی صفحه‌ی گوشی‌ش. در حال تماس بود اون که ذخیره کرده بود اسمش رو «عزیزدل». گوشی رو برگردوند و جواب نداد. اون قدر جواب نداد تا گوشی سر خم کرد. نگاه دختر خیره مونده بود روی تابلوی تبلیغ اون طرف سالن زیرزمینی. شمرده شمرده زیر لب زمزمه می‌کرد: «به... ما... اعتماد... کنید...». از همون نگاه‌هایی که

می‌بینی اما نمی‌خونی. از همون نگاه‌هایی که خیره‌ای
اما حواست جایِ دیگه‌است. به حرف‌های دیشب، به
جر و بحث دیشب، به دلخوری دیشب، به اینکه حق
زدن فلان حرف رو نداشت و فلان و فلان.

حالا مرد دیگه‌ای خودش رو چپونده بود کنار من.
گوشی دختر به صدا دراومد. بی‌اراده با هم رو کردیم
طرف گوشی دختر. چیزی چشم‌هام رو کشید سمت
گوشی. سمتِ نامِ دلبر. گوشی زنگ خورد و زنگ
خورد تا قطع شد. پیامی رسید: «تو رو خدا جواب بده،
برات توضیح می‌دم». دختر پیام رو رد کرد. گوشی رو
تاریک کرد و توی دست پنهونش کرد. باز خیره موند
به تابلو با چشم‌هایی تنگ.

مادری با بچه‌ای که توی آغوشش خواب بود، رسید.
گوشی به صدا در اومد. از صدای گوشی بچه از خواب
پرید. گریه کرد. نگاه‌های همه سمت گوشی رفت.
دختر گوشی رو بی‌پاسخ گذاشت. بی‌صدا کرد، دیگه
نشنیدیم که اون آدم پشت خط چند بار زنگ زد و چند
بار التماس کرد اما می‌خواستم بگم دختر جون بی‌صدا

هم که بذاریش، روزی می‌رسه که صدای این زنگ بی‌صدا مدام پیچّه توی سرت. رد تماس هم که کنی، روزی می‌رسه که بارها و بارها گوشی‌ت رو چک کنی برای افتادن شماره تماسش. گوشی رو هم که بچپونی توی کیفیت، خاموشش هم که کنی، قایمش هم که کنی لای کتاب‌ها و خرترپرترهات، باز روزی می‌رسه که آخر شب روشنش کنی، نگاه کنی به پیام‌های رسیده و نرسیده‌ش. روزی می‌رسد که از میون عطرها فقط یه عطر رو بشناسی. روزی می‌رسه که خیره به تابلوها هر چه قدرم که واژه به واژه و حرف به حرف تابلوهای مغازه‌ها و بیلبوردهای خیابونا، تابلوی ورودی خیابونا و کوچه‌ها رو بخونی، باز حواست پی روزهای گذشته می‌ره. باز حواست پی یه آدم رفته می‌ره. اون وقته که توی خیابون‌ها، وسط تابلوها، وسط بیلبوردا گم می‌شی، با موی سفید گم می‌شی. با چهره‌ای چروک بلا تکلیف می‌مونی. گم می‌کنی خطِ اتوبوست رو، خط و مسیر مترو رو.

مترو از دور می‌رسید. نگاه کردم به ایستگاهم،

ایستگاه ۶۵. از پیرزن کنار دستم پرسیدم ایستگاه
خیابون حافظ همین جاست؟ نمی‌دونست. هیچ‌کدوم
نمی‌دونستند. حالا هیچ‌کدوم نمی‌دونستیم کجاییم. حالا
همه، من، اون بچه، مرد، مادر، پیرزن؛ انگار همه‌ی مردم
شهر گم شده بودیم. گم شده بودیم تا قبل از رسیدن
مترو کمک کنیم، یه سرگشته اضافه نشه به مردم شهر.

برای یک ماه

این بهترین فرصت و شاید آخرین فرصتم بود. در عرض یک ماه باید زندگی‌م رو، موقعیتم رو از این رو به اون رو می‌کردم. باید گزارش آخرین سفر رو به همراه نقشه‌ها و پروژه‌ها آماده می‌کردم و به دست رئیس می‌رسوندم؛ پیش از اینکه رئیس عوض بشه. پیش رئیس شناس بودم و قبلاً به خاطر چند پروژه و جوش دادن چندتا معامله، دست‌میریزاد گرفته بودم. ولی وقتش بود توی این فرصت کوتاه، پروژه‌های جدید رو بهش تحویل بدم تا با جلب کردن نظرش، پیش از تغییر سمتش و رفتنش از این بخش، ترفیع بگیرم. اما اون اصلاً درک نمی‌کرد توی چه شرایطی هستم. نمی‌فهمید از صبح تا شب برا اونه که دارم جون می‌کنم. نمی‌فهمید که توی این شرایط باید کنارم باشه نه سوهان روحم. مدام غر می‌زد که «گوربابای اون سمت. به فکر من

باش. به من نگاه کن، متوجه من باش». رو برگردوند و گفت: «تمام این مدت زندگی مون پر بوده از این یک ماه‌ها. یک ماهی که قرار بود با نشون دادن جرأت اون مأموریت خارج از کشور رو بگیری. دو ماهی که باید پروژه‌ت رو بهتر از همکاری تموم می کردی. سه ماهی که اگه نمی جنیدی فلان معامله رو از دست می دادی». نگاهش کردم و گفتم: «آخه این دفعه فرق داره، اگه دیر بجنبم و رئیس عوض بشه، رئیس جدید برام تره هم خورد نمی کنه، دیگه نمی شه کاریش کرد. از کجا که همین فردا رئیس عوض نشه؟ سخت بگیر، بذار این یک ماه تموم بشه. اون وقت هرچی شما بگی، به روی چشم». نگاهش رو ازم دزدید و گفت: «از کجا که تا یک ماه دیگه، اصلاً تا فردا، چه اتفاقی بیوفته؟ از کجا که من زنده باشم؟» از حرفش جا خوردم. همه‌ش آیه‌ی یأس می خوند توی این شرایط. تلفن زنگ خورد.

به طرف تلفن می رم. می ایستم و نگاهم می افته به نقشه‌هایی که روی میز پخش اند. به پروژه‌های نیمه تمام که خیال تمام شدن ندارند. تلفن زنگ می خوره تا اینکه

بالاخره قطع می‌شه. خونه رو سکوت می‌گیره. دوباره تلفن زنگ می‌خوره و می‌ره روی پیغام‌گیر: «تسلیت می‌گم تصادف دلخراشی بود اما با این شرایط بهتره فعلاً شرکت نیاید، ما می‌خواستیم که...» صدایش محو می‌شه توی حجم سکوتِ خونه. باد شدیدی پنجره رو باز می‌کنه. باد می‌زنه به نقشه‌های روی میز. عکسش، لبخندش، تصویر آخرین با هم بودنمون از لای نقشه‌های آشفته در باد، جلوی چشمم بی‌قراری می‌کنه.

شعر بی قافیه

دیگه از سرم افتاد که هر روز صبح با نگاه کردن به
چهره‌ی رنگ‌پریده و رنجورش، با لبخندی مصنوعی
روی لبم، پرسم: «امروز چه طوری؟» سؤال نابه‌جایی
بود وقتی که دکتر گفت بودند بیماری پیشرونده‌است
و در حال پیشرفت، یعنی هر روز بدتر از دیروز. سؤال
آزاردهنده‌ای بود وقتی هم من و هم خودش می‌دونستیم
که بهبودی در کار نیست.

هر روز قوای عضلات کمتر می‌شد و توان حتی
انجام کارهای شخصی از دست می‌رفت. بیماری از
ضعف پاها شروع شده بود و حالا پاها کاملاً از کار
افتاده بودند، فلج فلج. ناتوانی دست‌ها مدتی پیش‌تر
شروع شده بود و داشت بالا می‌رفت از بدنش، از
دست‌ها و عضلات فک و بلع و بعد... تنفس...

پایین پاهاش، روی زمین، کنار صندلی چرخ‌دارش

می‌نشستم و نمی‌پرسیدم: «چه‌طوری؟» می‌نشستم و موهام رو باز می‌کردم و می‌گفتم: «موهامو برام می‌بافی؟» چنگ می‌نذاخت توی موهام و اونا رو سه‌دسته می‌کرد: یکی رو، یکی زیر، یکی وسط. محکم محکم، تند و سریع. اما حالا موهام رو آروم می‌گرفت توی دستاش، با حرکت‌های آرومی سه‌دسته می‌کرد: یکی زیر، یکی رو، یکی وسط. دیگه بافت موهام به اون زیبایی همیشگی، اون گره‌های یکدست و محکم نبودند. شل و وارفته حکایت می‌کردند از کم‌شدن قوای دستاش. اما هنوز بافته بودند، دل‌خوش بودم که هنوز موهام بافته‌ست حتی اگه تار موهایی از بین گره‌ها، از اطراف گوشم، از روی سرم وزشده‌ان و شده‌اند تافته‌ی جدا بافته‌ای از این غزل. غزلی که می‌گفت موهای من‌اند و اون می‌بافته‌شون با قافیه و موزون. اما حالا موهام قافیه‌ی درستی نداشتند، هر روز بی‌قافیه‌تر. یعنی اینکه هر روز قدرت دست‌ها کمتر از روز قبل.

حالا روبه‌روی آینه می‌ایستم، با موهای پریشون روی شونه‌م. موهای موج‌داری که می‌گه دستاش از کار

افتادند. دیگه نمی‌شینم کنار پاش تا پیرسم که موهام
رو می‌بافی؟ حالا می‌شینم روبه‌روش با موهایِ پریشون.
می‌شینم و از بین سرفه‌هاش می‌شمارم نفس‌هاش رو:
یکی زیر، یکی رو، یکی وسط. نفس‌های که هر
روز می‌شن کمتر و کمتر، شل و وارفته‌تر، بی‌وزن و
بی‌قافیه‌تر. نفس‌هایی که شعرِ من بودند. حالا می‌شینم
روبه‌روش و اجازه می‌دم، نفس‌هاش، عطرِ آخرین
نفس‌هاش، موهام رو مزین کنند.

منطق عشق!

سال چهارم دانشگاه که بودیم، درست یه ترم مونده تا تموم شدن درس و فارغ‌التحصیلی، دانشگاه رو ول کرد. یادم میاد آخرین جلسه‌ای که سر کلاس حاضر شد مربوط می‌شد به کلاس درس حافظ‌شناسی دکتر فاطمی. وسط کلاس، سر صحبت از عشق و شیرینی درد فراغ، وسط تدریس مبحث شب‌بیداری‌های حافظ و لذت این رنج، از کوره در رفت که «همه‌ش حرف مفتی، کجای درد عشق قشنگه. کی گفته عشق به نرسیدنه؟ به نرسیدن قشنگه. اصلاً از کی این قدر عشق بزرگ شد توی رابطه. عشق بی‌اهمیت‌ترین چیز ممکنه بین دو تا آدم. کاش دوست داشتن و عشق نباشه اما شعور باشه، درک باشه. کاش هیچ دوست‌داشتنی در کار نباشه اما دونفری که مدتی رو با هم گذروندند برای هم ارزش قائل بشن، برا لحظه‌هایی که باهم بودند ارزش

قائل بشن. کاش دونفر که باهم ایامی رو گذروندند هیچ
همو دوست نداشته باشند اما بهم اعتماد داشته باشند.
اصلاً کی گفته اگه دوست داشتن باشه همه چی او کیه؟
کی گفته این دوست داشته که باعث می شه آدم کنار
هم بمونن، عشق بورزن، از هم عبور نکنند؟ عشق اگه
همچین قدرتی داشت که حاصلش نمی شد ناله های
حافظ. اصلاً کی گفته رنج عشق قشنگه؟ روبرگردوندن
طرف و بی تفاوتی ش قشنگه؟ ادبیات؟ هنر؟ اگه ادبیات
اینو گفته این رنج به درد همون ادبیات می خوره و نه
زندگی. اگه حافظ گفته قشنگه، اگه ادبیات اینو فرو کرده
تو مغزمون که با وجود سردی معشوق، بی تفاوتی ش باز
شب بیدار بمونی به یادش و براش گریه کنی و صبح با
لذت نگاه کنی به چشم های پف کرده ت و با سردرد،
خودت رو مفتخر کنی به وفاداری توی عشق، باید بگم
این بزرگترین خیانت ادبیات بوده. خیانت ادبیات بوده
که یاد داد منتظر بوی زلف و پیغام باد بشی درحالی که
معشوق عین خیالش نیست. خیانت ادبیات بود که توی
ذهنمون فرو کرد ذره ذره آب بشو و بسوز توی فراغ یار،

به به عجب دردی! چشمتا ضعیف بشه، موها ت سفید، پوستت چروک، پیر بشی در راه کسی که حواسش نیست، حتی به یادتم نیاره و این یعنی عشق واقعی! اینا دروغیه که ادبیات بهمون گفت. ظلمیه که قصیده و غزل کرد. پس جناب استاد پارسا فاطمی اون حافظ رو ببند، بذار من برات بگم که زندگی یعنی برای کسی بمیر که برات تب کنه، تازه برا اونم نمیر، اگه تب کرد چرا تو بمیری؟ مسکن هست. اگه رفت تو چرا بمونی؟ اگه رفت چرا منتظر بشی؟ چرا از چشم و لب و موی کسی بنویسی که دوست داشتن پیشکش، ذره‌ای برات اهمیت قائل نشد. اهمیت قائل نشد تا بهت بگه چرا؟ چرا داره می‌ره؟ چرا رفت. دوست داشتن پیشکش، آدم که بودیم، زبون حرف زدن که داشتیم، چرا حرف نزد».

در مقابل حرفای رگباری سحر، این دختر پراحساسی که تا چند وقت پیش شور و هیجانش سر کلاسای حافظ‌شناسی و عروض و قافیه و سبک‌شناسی همه رو به وجد می‌آورد، همه مات و مبهوت مونده بودیم. در مقابل حرفای قرص و محکم و حتی بدون

بغضش این صدایی که تا چند وقت پیش لطیف و آرام بود، کسی نتوانست چیزی بگه حتی استاد. استاد کتاب رو بست و نشست پشت میزش. به نظر می‌رسید چیزی از پریشون‌گویی‌های سحر دستگیرش نشده باشه. به نظر می‌رسید اونم فهمیده باشه که فقط یه تجربه‌ی تلخ می‌تونه آدم رو از یه اشتیاق برسونه به یه سرسختی. سکوت کرد و سحر از کلاس بیرون رفت و دیگه هیچ وقت به کلاس برنگشت. تنفرش از ادبیات، تغییر دیدگاهش در مورد عشق و شعر و غزل باعث شد دیگه هیچ وقت برنگرده به کلاس. برنگشت، سحر، دختری که غزل‌های عاشقانه‌ش بهترین شعرهای دانشکده بودند همیشه. دختری که بداهه، عاشقانه می‌سرود. دختری که از زرد شدن برگ‌ها و نم‌دادن سقف کلاس از بارون، شاعرانه می‌سرود؛ همه چیز رو رها کرد.

یه آن همه چیز گذشت از نظرم وقتی اتفاقی دیدمش. بغلش کردم: «سحر خودتی؟ کجایی دختر؟ می‌دونی چند ساله ندیدمت» با دو دست شونه‌هاش رو گرفتم و از خودم دورش کردم: «وای باورم نمی‌شه دارم

می‌بینمت». منو به یاد داشت اما نه با اسم. بهش گفتم که واقعاً بی‌معرفته. به کافه دعوتش کردم. گفتم: «یادمه اون روزا یه دفتر داشتی پر از شعر، خیلی دوست داشتی چاپ کنی. چاپش کردی؟» گفت که کنار گذاشته دفتر رو، نوشتن رو. گفت که دیگه نوشت از وقتی از دانشگاه زد بیرون. براش از زندگی گفتم، ازدواجم، مشکلات زندگی و در دسرهای داشتن دوتا بچه. با تمام وجود به خستگیام گوش می‌داد، انگار که زندگی رو نه توی کتابا و میون شعرا و وزن و قافیه که توی دل آدم، میون گرفتاری‌هاشون، پیدا کرده بود. حسابی فاصله گرفته بود از اون دختر پراحساس که مطمئنم اگه همون سحر قبلی بود، الآن برای هر حرف من، یه جمله‌ی لطیف داشت. با تمام وجود توجه می‌کرد و همدردی. چه قدر یه آدم می‌تونه تغییر کنه. چه قدر یه اتفاق می‌تونه از آدم کس دیگه‌ای بسازه.

برای شستن دست‌ها رفتم درحالی که فکر مشغول سخت شدن سحر بود که اگه راه ادبیات رو پیش گرفته بود الآن کجا بود. آروم برگشتم و از پشت سر دیدم

که روی چیزی خم شده. توی یه دفتر مشغول نوشتن بود: «امروز دوباره برای بار هزارم خاطره‌ی تو زنده شد، انگار هیچ چیز قرار نیست بذاره فراموشت کنم...» و قلمی که تند تند روی کاغذ می‌رقصید. چشمم افتاد به امضا و تاریخ توی صفحه‌ی قبلی این دفتر قطور: «هنوز دوست دارم، پارسا»، با تاریخ همین دیشب. سرفه‌ای کردم و قدمی به جلو برداشتم. با شنیدن صدام، هراسون دفتر رو جمع کرد و گذاشت توی کیفش. به روی خودم نیاوردم. پس سحر هنوز همون سحر قبلی بود اما فقط پیش خودش. همون سحر قبلی با یه نقاب سرسخت. برای اینکه به روی خودم نیاورده باشم، شروع کردم از گفتنِ مشکلِ روحوانی پسر، موضوعی که توی این لحظه هیچ اهمیتی نداشت و حتی برای مطرح کردنش خودمم تمرکزی نداشتم. حواسم به اون دفتر بود. به خودی که قائم شده لای برگه‌ها. به حرفام گوش می‌داد. گوشش نه به آهنگ ملایم کافه و نه حرفای پر خستگی روزمرگی‌های زندگی من بود. نگاهش نه به پنجره و نه دیوار سنگی کافه بود. فقط باید یه ادبیاتی

باشی تا بفهمی پشت هر نگاه به ظاهر زمخت چنین
آدمی، یه عالم شعر نشسته.

مردم آزار

بابا از پارچ روی میز لیوان رو پر کرد. لاجرعه سر کشید و گفت: «نگرانی همیشه هم چیز بدی نیست. اصلاً خیلی هم خوبه». گفتم: «باباجون! این همه روان‌شناس و روان‌پزشک دور هم جمع شدند تا نگرانی و دلهره رو دور کنند از آدمیزاد، اون وقت شما می‌گی، نگرانی خیلی‌ام خوبه؟» خندید و گفت: «آدمیزاد اگه نگران نشه که آدمیزاد نیست. اصلاً آدمیزاد اگه نگران نکنه که آدمیزاد نیست». هاج و واج نگاهش می‌کردم که آخه دور از جون شما، آدم مگه آزار داره باعث دلهره‌ی کسی بشه؟ اخماش رو تو هم گره کرد و زیر لب گفت: «آدمیزاد اگه بی‌آزار باشه که آدمیزاد نیست». روی صندلی جابه‌جا شدم و تکیه دادم به پشتی صندلی. دست‌هام رو روی سینه قلاب کردم و گفتم: «اون وقت بفرمایید چیه مزایای آزار رسوندن و نگران

کردن؟» خم شد سمت من: «پس گوش کن تا برات بگم. دلهره و نگرانی جوری آدما رو به هم نزدیک می‌کنه که شرایط صلح و صفا نه». قیافه‌ای به خودم گرفتم که یعنی: «عجب حرف‌هایی می‌زنیده‌ها». حرفِ حالت چهره‌م رو خوند و گفت: «بذار مثالی بزنم. مثلاً فرض کن نشستی روزنامه می‌خونی و اون نشسته پای چرخ خیاطی با صدای یکنواخت چرخ‌دنده‌هاش، که یه دفعه باد می‌زنه و پنجره رو با شدت می‌کوبه به هم. اونجاست که تازه سر حرف باز می‌شه حتی اگه یه سری بدو بیره باشه به پنجره‌ای که بی‌هوا بسته شده. شمایی که حرف‌ها تون تا چند دقیقه پیش محو می‌شد توی قرق‌قز چرخ‌خیاطی، الآن حرفی دارید برا گفتن. برای گفتنِ «ترس عزیز دلم» برای بلند شدن و گرفتنِ دستاش». نگاهی بهش کردم، نگاهی که می‌گفت: «خب تسلیم! تا الآن این طوری به قضیه نگاه نکرده بودم». دست‌های گره‌خورده رو از هم باز کردم. آرنج رو تکیه دادم به میز و کف دست رو چسبوندم زیر چونه: «اون وقت بفرماید مزیت آزار رسوندن چیه؟» ابرو بالا انداخت: «و اما آزار